

en Udgift de første Aar paa et Par Millioner for Stat og Kommune hver, og dernæst efter nogle Aars Forløb, et Udtryk, han udtrykkelig bruger under Landstingets Forhandlinger, med en Udgift for Stat og Kommune paa $5\frac{1}{5}$ Million for hver. Udgiften er for det forestaaende Finansaar anslaaet til 5 Mill. Kr. for Staten og 5 Mill. Kr. for Kommunerne, overstiger altsaa ikke, hvad Sigurd Berg regnede med, at den skulde blive efter nogle Aars Forløb. Vi fra vor Side kan da ikke erkende, at Staten har nogen som helst moralsk Ret til nu at skære denne Invaliderente, som de forsikrede selv har betalt deres lovmæssige Bidrag til, ned, saaledes som her er foreslaaet, med godt og vel en Trediedel. Vi kan overhovedet ikke erkende, at Staten har moralsk Ret til en saadan Nedskaering. Ved Siden deraf rejser sig det maaske mindre vigtige, men dog ikke uvigtige Spørgsmaal, om Staten har juridisk Ret dertil, jeg siger „maaske mindre vigtige“, fordi det forekommer mig, at for Staten maa den moralske Ret eller Uret være det ganske afgørende. Selv om man nu vilde hævde, at Staten i et og alt er suveræn og til enhver Tid kan gøre, hvad den vil og tør, selv om man f. Eks. vilde hævde, at Staten i Kraft af sin Suverænetet nu kan skære Tjenestemændenes Lønninger ned, skønt der er truffet en Overenskomst for tre Aar, inden Udløbet af denne Tid — selv om man vil hævde, at Staten kan gøre det og har Magt dertil, saa er det ikke sikkert, at den har *moralisk Ret* dertil. Jeg mener ikke, den har det, jeg mener, at det moralske er det afgørende, men jeg mener, at med Hensyn til den juridiske Ret er det i hvert Fald yderst tvivlsomt, om Staten har en saadan Ret i det her foreliggende Tilfælde. Det er en Forsikringslov, hvor det offentlige yder et Tilskud, det præmierer med andre Ord Selvhjælpsbestræbelserne, men dette berøver ikke Loven Karakteren af en Forsikringslov. Det var den, og det er den, og det blev overordentlig stærkt betonet af Indenrigsminister Sigurd Berg. Staten kan ikke uden videre nedsætte Embedsmændenes Pensioner; selv om den kommer i stor økonomisk Trang, kan den ikke uden videre nedsætte gamle, veltjente Embedsmænds Pension. Den kan ændre ved Dyrtidstillæg o. s. v., det er noget andet, men selve Pensionens Grundbeløb kan den ikke uden videre nedsætte, selv om den vedkommende Embedsmand ingenlunde gennem sit Bidrag til Pensionen har betalt hele Pensionen.

Man vil maaske drage Sygekasser og Arbejdsløshedskasser frem og sige: Det er

ogsaa en Forsikring, og dér vil man dog mene, at det er utvivlsomt, at Staten kan forøge eller formindske sit Bidrag, og Sygekasserne og Arbejdsløshedskasserne maa da rette sig derefter, alligevel er det en Forsikring. Arbejdsløshedsforsikring, Sygeforsikring. Forholdet er dog ikke analogt med, hvad der her foreligger. Arbejderne i Arbejdsløhedskassen og de syge i Sygekassen staar i *direkte Forhold til deres Kasse*, der faar et større eller mindre Tilskud fra Samfundets Side og kan indrette de Ydelser, der ydes Medlemmerne, derefter. Det er en Ting for sig. Men de invalideforsikrede efter Loven af 6. Maj 1921 staar i *direkte Forhold til Staten*, det er den store Forskel. Sygekasserne kan ikke nedsætte deres Invalidforsikringskontingent eller forhøje det. Det er fastlagt, det er endda tvungent. Det er en tvungen Forsikring for alle dem, der var Medlemmer af Sygekasserne i 1921, en tvungen Forsikring: de *skulde* ind under Invalidforsikringen tillige. De *skulde* betale et vist Kontingent, som Sygekassen ikke kan røre ved. Til Gengæld faar de en vis Invaliderente, som ogsaa er ganske uafhængig af Generalforsamlinger eller andre Myndigheder indenfor Sygekassen. Her er altsaa en Væsenforskel. Jeg vil gøre opmærksom paa, at man ikke har turdet gennemføre Nedskaeringen for de Sygekassemedlemmer, der kaldes bemidlede i Sygekasselovens Forstand, og som kunde tegne en Invaliderente mod en noget højere, nemlig 3-dobbelt, Forsikringspræmie. Dem har man ikke turdet røre ved. Der findes i Lovforslaget en Slutningsbestemmelse, hvorefter disse saakaldte bemidlede Sygekassemedlemmer ogsaa fremtidig vil faa deres 800 Kr. Dér maa man erkende, at der foreligger en ren og skær Forsikring. Men det, at man ikke har turdet røre ved dem, stiller jo den anden Nedskaering i en saa meget grellere Belysning. De ubemidlede, der har betalt et Bidrag, som Staten gennem en Lov, vedtagen af Rigsdagen, endda enstemmigt, og stadfæstet af Kongen, har erklæret for det rigtige i denne Sammenhæng — fordi de almindeligvis ikke kunde ventes at kunne betale mere —, hvortil saa Stat og Kommune yder et Bidrag, og som derigennem har en bestemt Ret, nemlig til 800 Kr., hvis de kommer i det Tilfælde, Loven forudsætter, efter en retslig Kendelse, idet Invalideretten er en Domstol, skærer man ned med en Trediedel fra 800 til 540 Kr. — jeg taler her stadig om Staten —, fra 2 Kr. 19 Ø. daglig til 1 Kr. 48 Ø., altsaa med 71 Ø., til 10 Kr. om Ugen Man skærer altsaa de daarligst stillede ned, medens de